

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895. L
84:1 - 70**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Min käraste.

Solen i dag. Ah, vi stockars landskroniter ha gått och paddlat i en snutt och en dimma och en stiltje. Jag tror att deras kroppar äro så arrangerade att de behöfva en delaktig storm i veckan och litet bläst hvar dag och jag är mest acklimatiserad. Annars är jag skapat för stark, lugn frost, mycket kallt ute och mycket varmt inne, men jag har så snällsinnig blifvit knattbo, och tycker om blidväder. Omhelletid ha vi nu haft för mycket af det goda och i dag är jag glad åt frost och bläst och solken, hvilket annars ger så präktlig hufvudvärk.

Hör du, det är icke du som nämner i mina bref. I och för sig är det nog sant, att jag ej bryr mig det minsta om hvad andra säga och tycka om dig, men nu tycker jag ej alle att det går "galat för oss", utan bra på alla sätt. Jag hade ej väntat mig, att Helen skulle bli använd af Lafve, det hade jag ej. I det stora hela har nog både jag och Betty sträunt dig onödigtvis för Lafve. Du tror ha en säkrare slagen för hvad publiken vill läsa än någon af oss. Och på samma gång tror jag nog, att boken ej är hvad den skulle varit, om du vüat och velat.

Men du har rätt på ditt sätt, att om du ej tror på det vidunderliga, skall du ej begä det i dina böcker, nej det tycker jag verkligen ej. Men jag skulle vilja locka dig att tro på det i verkligheten, ej bara som konstmedel och sedan använda du det nog. Det retar mig när Lindgren talar om underverkstro eller rättare sagt, det gör mig ondt, ty jag vet att alla människor under vissa förutsättningar gå utom sin rann, jag har sett det, ser det stänligt och jämnt. Men om jag använder underverket, utan att ha förberedt det tillräckligt, så att det blir orannligt, så är det mitt fel, saken finnes och är sann. Du får en gång ta en ny fru Eleanore till hufvudperson i en bok och så hufvudlänga henne med herked. Hon borde ej ha en sådan förmäga att vara lycklig, de slaka brukar alltid slita med att förstöra lifvet för sig.

Kritiken i ^{Stockholms} ~~Stockholms~~ posten var tarflig, men helt säkert vänlig. Det är för väl, att de ej utpeka mönstren, det är så störande för boken som konstverk.

Här du märkt att det finnes en skillnad hos oss som viast är bra genanngäende. Jag tror att du älskar hvad du beundrar, men jag beundrar hvad jag älskar. Exempel. Ellen Key. Du beundrar henne

4 morgon börjar den mest efterlångsamt December. Ni bara de gamla vara friska häls, så jag kan
Kamma -
Sinn Selma

och är ganska färdig att tycka om henne. Jag har också fått i mitt huf-
vid att jag bör beundra henne, men det är att börja i galen ända, jag
får anstränga mig för att göra henne någon rättvisa. Så småningom, när
jag ser att hon är litet snar, att det kan vara nynt om henne, att hon ^{är} förtalad
så kan jag bli af med min beundrans bönda och börja älska henne - Ex. 2.
Lundegård. Du tycker ej alls om hans böcker och följaktligen kan du ej alls
föndra honom själv. Jag beundrar åtminstone Tietanus, men bryr mig ej ett
dugg om författaren. Exempel 3. Jag själv. Så snart som du började se
att du kunde komma att tycka om mig, minste du sätta dig ned och läsa
om min bok för att fömna något godt i den. Du håll det för ett bratt närst
mot samu vänskap att icke kunna förstå den - Därför är det mycket
mer smickrande att vara föremål för din uppsmärksamhet än för min.
Att jag tycker om en människas levnad bara ett, kan är sådant att
jag kan dikta om henne, kan säga henne med en härlighet af strömmar,
jag brukade visst säga fru Gyberg i Kungälf att hon alls ej var något
sådant hon nu gick här på jorden, men att jag kunde på mig, att hon hade en
så skön själ. Däremot skulle jag nog hålla det för en stor sak för
den, som kunde hålla mig kvar. Och det kan du nog. Jag tycker
bara mer om dig för hvar dag som går och det har ju varit nu
snart ett år. Skall vi inte fira ett vänskapsjubileum i jul på årsdagen,
det var visst en Torsdag i årets andra vecka, var det inte mer det
var nog en Fredag, <sup>Pöndagen som var i den, på Söndag. Eller den på Måndag, förmiddag, tys. sig Måndag. Kalle har
den här. Tysdag, ingehälsig på Söndag, ingehälsig, Torsdag, förmiddag.</sup> och på den, att jag tycker det är något
storsant att vara afhållen af en sådant som jag, men att kunna
vara ett ständigt glädsämnas för en sådant där ton, själfut-
tråkande varels som jag är. Det är det storsantade.
Ej åtminstone är det samut för mig att jag ej älskar, därför
att jag beundrar och att jag alltid beundrar hvad jag älskar. (Eller
skall du märka att Matts och Hildur och jag, vi äro bara Kammare,
det utesluter ~~att~~ all beundran.) Sedan jag fastslagit detta drag
hos mig, vet jag hvarför jag så ogärna talar om den jag tycker
om. Jag tror, att om jag säger dem hur beundransvärd du är F. d.
så skola de ej kunna tycka om dig. Men jag vet ej alls om
flertalet af människor lifna mig. Och dock är jag ej afsundsjukt
Jag tycker om att andra äro älskvärda, enligt min mening har
jag mer glädje af detta än om jag vore det själv.
Jag inbillade mig att det var min plikt att skriva
idag, för jag skall ej göra det nu på ett par dagar, men
det är visst bara för att komma medan ett taakigt arbete